



תת"ע 390/04/18 - מדינת ישראל נגד אריה צביקל אריה צביקל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 390-04-18 מדינת ישראל נ' אריה צביקל
תיק חיצוני: 51116237333

בפני	כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אריה צביקל אריה צביקל

הכרעת הדין

מצאתי הנאשם זכאי וזאת מחמת הספק.

להלן נימוקי הזיכוי :

הנאשם אשר בפניי מואשם כי ביום 19.10.17 בשעה 15:00 נהג ברכבו ברחוב כיכר העצמאות בנתניה, וכשהתקרב למעבר החציה הסמוך לבית מס' 8 לא איפשר להולך רגל שחצה את המעבר להשלים את החציה בבטחה.

זאת בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

פרשת התביעה

ע"ת 1 טל קורל, שוטר תנועה אשר ערך את הדו"ח (ת/1).

לדברי השוטר, עמד על רגליו במרחק של כ- 15 מטר לערך ממעבר החציה, כאשר יש לו ראות טובה לכיוון מעבר החציה.

כשהולכי הרגל חצו והגיעו לפס השני (מתוך 10) במעבר החציה, הגיע הנאשם עם רכבו למעבר והמשיך בניסיעה מבלי לעצור ומבלי לתת להולכי הרגל זכות קדימה.

העד בחקירתו הנגדית ציין כי מדובר בכביש חד סטרי, בן שני נתיבים אולם איננו זוכר בדיוק באיזה נתיב נסע הנאשם.

כן ציין העד, כי מקום רישום הדו"ח איננו המקום בו ראה את העבירה. אולם, בדו"ח לא ציין היכן עמד בעת שראה את



העבירה. לדבריו עמד בצידו הימני של הרחוב כאשר פניו לכיוון ממנו הגיע הנאשם.

העד אף ציין כי איננו זוכר איך בדיוק עצר הנאשם לאחר שהורה לו לעשות כן.

לדברי העד, כי הייתה איתו שוטרת בעת אכיפת העבירה, אולם איננו זוכר היכן עמדה ואיננו יודע מה ראתה ואף לא ציין נוכחותה בדו"ח.

לבקשת ב"כ הנאשם שרטט העד על גבי תרשים כיוון חציית הולכי הרגל על מעבר החצייה.

בהמשך לאחר שעיין בדו"ח, ציין כי כיון החצייה הינו הפוך ממה שסימן...

עוד ציין העד כי הולכי הרגל חצו את מעבר החצייה בבטחה וכן הן לא היו מספיק קרובות לרכב על מנת להיפגע ממנו.

פרשת ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם העיד כי נסע במסלול הימני ופנה לשמאל לתוך רחוב כיכר העצמאות. אז ראה את השוטר בצד שמאל בצד הנגדי של הכביש. השוטר סימן לו לעצור במפרץ החניה, שם עמד רכב נוסף שהשוטרת רשמה לו דו"ח. השוטר טען באוזני הנאשם כי לא נתן זכות קדימה במעבר חצייה.

לדברי הנאשם לא היה צורך לעצור במעבר החצייה, מאחר ולא היה אף אחד על המעבר וכן לא היה אדם שהוריד רגלו למעבר.

כן ציין הנאשם כי גם מה שרשם השוטר שמעבר החצייה הינו בן 10 פסים איננו נכון, במעבר יש 8 פסים, לדבריו בדק את העניין מספר פעמים בשנה האחרונה ואף צירף תמונה המראה זאת.

עדת הגנה 1 דניאלה עמידן צביקל

לדברי העדה שהינה בת זוגו של הנאשם, ביום האירוע ישבה ברכב במושב הימני הקדמי.

לדבריה נסעו מכיוון ביתם לכיוון מרכז נתניה, וכשהגיעו לכיכר העצמאות, לא היו אנשים במעבר החצייה, לפיכך לא היו צריכים לעצור.

העדה מספרת כי הם נסעו בנתיב הימני של הכביש ולפתע השוטר סימן להם לעצור.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:



המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, לטענתה יש לקבל את גרסת עד התביעה לפיה היו הולכי רגל על מעבר החצייה בפס השני, והנאשם לא עצר לפני המעבר.

טענות ההגנה:

תמצית טיעוני ההגנה הינם כי יסודות העבירה לא הוכחו מעל לכל ספק סביר וכן כי יש להעדיף עדות הנאשם ובת זוגו על עדות השוטר.

דין

ב"כ הנאשם טענה בסיום פרשת ההגנה כי יש לזכות את הנאשם בטענה של: " אין להשיב לאשמה".

ב"כ המאשימה טענה כי קיימות ראיות לכאורה וכי די בכך.

בהחלטתי, הוריתי כי על הנאשם להשיב לאשמה.

החלטתי זו הינה לאור העובדה שסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי הרף הנדרש לקביעה שעל הנאשם להשיב לאשמה הינו "ראיות לכאורה".

ת/1 - דוח השוטר בו מצוינות נסיבות העבירה, מהווה ראיות לכאורה לאשמתו של הנאשם.

שאר הטענות מקומן בשלב הסיכומים לאחר שמיעת כל הראיות.

אשר להערכת העדויות:

לאחר ששמעתי את עדות הנאשם, עדות עדת ההגנה ועדות עד התביעה ולאחר ששקלתי את טענותיהם, והתרשמתי מהופעתם בבית המשפט, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

אין מחלוקת בדבר הימצאותו של מעבר חצייה במקום האירוע ואין מחלוקת כי הנאשם לא עצר לפני מעבר החצייה.

נקודת המחלוקת בין הצדדים הינה האם היו הולכי רגל על המעבר, אם לאו.

להוכחת האישום הובאה עדותו היחידה של השוטר טל קורל. כתחליף לחקירה ראשית ומכוח הלכת "הקפאת הזיכרון",



הוגש הדו"ח נשוא כתב האישום ת/1.

בעבירה נשוא כתב אישום זה ניתן להרשיע על סמך עדות יחידה של ע"ת/1 שבת/1, אולם הרשעה כנ"ל טעונה בדיקה במשנה זהירות בכפוף לכך שבעדות אין חוסרים והעדויות איננה מעלה תמיהות.

במקביל, יש לבחון מהימנות עדות הנאשם ועדי הגנה אשר עמו.

בחנתי העדויות אשר בפניי והגעתי למסקנה כי בת/1 ליקויים וחוסרים הפוגמים בהוכחת עמדת התביעה.

בדו"ח לא פורט מקום נקודת תצפיתו של העד ומרחקו ממעבר החצייה. לא פורט נתיב נסיעתו של הנאשם, לא צוין בדו"ח מתי בדק השוטר את המעבר, ובאיזה אופן גרם הנאשם הפרעה להולכי הרגל.

לא צוין כמה הולכי רגל חצו והאם הנאשם גרם להם לעצור בחצייה השוטפת.

באירוע אף הייתה נוכחת שוטרת נוספת, אשר פרטיה לא נרשמו בדו"ח והיא לא רשמה דבר.

בעדותו בבית המשפט לא ידע העד לתת מענה מספק באשר למעשיה של השוטרת בעת אכיפת העבירה.

מחדלו זה, פוגע ביכולת הנאשם להתגונן.

בעניין זה, יש להפנות לדברי כב' השופט בן יוסף בעפ"ת (תל אביב) 43875-12-10 ירון שקופ נ' מדינת ישראל.

"כלל הוא, לדעתי, שכל שוטר שהוא עד לעברה חייב לתעד אותה. תרצה התביעה - תצרף אותו כעד תביעה; לא תרצה - לא תצרף אותו. אך הוא חייב לרשום דוח, ולו דוח האומר שלא ראה דבר. העובדה ששני שוטרים עדים לביצוע עברה ורק אחד רושם דוח, לעולם יש בה פגיעה מהותית ביכולתו של נאשם להתגונן."

וכן דבריו בעפ"ת 34653-04-13 בר נ' מדינת ישראל:

"הנני סובר שיש חשיבות לעניין גם מבחינה חינוכית. התראותי שוב ושוב שבסיטואציה, בעיקר בסיטואציה של עדות מול עדות, כאשר יש עד נוסף שהלה לרשום דוח, ולו דוח האומר שלא ראה דבר. העובדה ששני שוטרים דבר שחובה לעשות, לא הועילו."

צריך אפוא לחנך את השוטרים שינהגו כמצוותו של בית המשפט העליון כבר עם קום המדינה. חוסר ברישום של שוטרים שצריכים לרשום את שהם רואים או שומעים בעניין פעוט של ברירת משפט מביא אותם ללמוד שאין חובה לרשום כל חובה בחקירה או באירוע גם בעניינים חשובים יותר, כבדים יותר והעלמת עין בעין



מהצורך לקיים חקירה ראויה ולהסתפק בראייה מספקת שלעולם איננה מספקת בנסיבות כבמקרה שלנו, עלול להביא לעיוותי דין שמהם יש להיזהר.

הנה המשטרה הייתה ערה לדבר, בטופס שעליו נרשמים הדו"חות ונמסר ביד לעבריין התעבורתי, טופס 4241 יש מקום המיועד לרשום את פרטיהם של העדים, אי רישום העדים יוצר באופן מובנה פגם שיכול להביא לעיוות דין, כאמור.

התעלמות השוטרים מן הרישום של פרטי העדים אינה ראויה ויש לתקנה".

משנתגלו חוסרים משמעותיים בפרטים הרשומים בדוח], ומשעה שעדות עד התביעה בבית המשפט, לא הצליחה ליישב חוסרים אלו - די בכך לקבוע כי נוצר ספק בדבר אשמת הנאשם.

תוצאת קביעה זו, הינה זיכוי של הנאשם מחמת אותו ספק.

משהגעתי למסקנה זו, מתייתר הצורך לדון בשאר טיעוני ההגנה.

ניתנה היום, ד' טבת תשע"ט, 12 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.